

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/77/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117222965
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117222965.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členiek senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Antónie Kandravej v spore žalobkyne: J. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom R. L. XXX, právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/266/2017-35 zo dňa 07.03.2018 takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok v zamietavom výroku čiastočne tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 Eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej zamietavej časti rozsudok potvrdzuje.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol:
„Súd žalobu z a m i e t a .

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 3.11.2017 domáhala primeraného finančného zadostučinenia vo výške 215,75 Eur. Žalobu odôvodnila úspešnosťou v predchádzajúcom súdnom spore vedenom na súde pod sp. zn. 17C/40/2014, v ktorom ako spotrebiteľka bola úspešná o vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému vo výške 215,75 Eur. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 17C/40/2014-58 z 13.8.2014 bola vyslovená neprijateľná zmluvná podmienka ohľadom poplatku 215,75 Eur v zmluve o poskytnutí revolvingového úveru zo dňa 16.4.2013. Žalovaný bol zároveň zaviazaný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie (rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 17C/40/2014-187 z 21.11.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove 17Co/45/2017-203 zo dňa 25.7.2017).

4. V predchádzajúcom súdnom spore bolo konštatované porušenie práva žalobkyne ako spotrebiteľky, keďže bola vyslovená neprijateľná zmluvná podmienka v úverovej zmluve (hoci v žalobe táto skutočnosť bola opomenutá), v dôsledku ktorej jej z úveru nebola poskytnutá celá dohodnutá suma (1.500 Eur), ale

suma krátená o už spomínaný poplatok. Zároveň však možno konštatovať, že žalobkyni žiadna ujma nevznikla, nakoľko právoplatným rozsudkom bol žalovaný zaviazaný zaplatiť jej sumu spomínaného poplatku. Účelom primeraného finančného zadosťučinenia je pritom ako satisfakcia, keďže daný inštitút plní aj relutárnu funkciu. Povinnosť konať riadne a v súlade so zákonom porušil žalovaný ako veriteľ, čo súd konštatoval v spore 17C/40/2014. Svoju povinnosť (zmluvnú aj zákonnú) však porušila aj žalobkyňa, ktorá doposiaľ žalovanému nevrátila ani len istinu úveru, hoci jeho splatnosť nastala už v roku 2016. Zaplatila zhruba len tretinu istiny úveru. Žalobkyňa z toho istého právneho vzťahu sama porušila svoju povinnosť a napriek tomu požaduje od žalovaného finančné zadosťučinenie, čo súd vníma ako rozpor s princípom spravodlivosti, čo je jeden zo základných princípov právneho štátu. Finančné zadosťučinenie je možno priznať len vtedy, ak porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi mu spôsobilo nejakú ujmu. Za vyššie uvedených okolností súd považoval za extrémne nespravodlivé, aby poskytol právnu ochranu žalobkyni a priznal jej uplatnený nárok, keď sama nesplnila svoju povinnosť voči žalovanému a doposiaľ mu vrátila z istiny úveru zhruba jednu tretinu. Výkon práva žalobkyne musí byť v súlade s dobrými mravmi. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

5. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Namietala, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Ak žalobkyňa dlhuje žalovanému plnenie, ide medzi nimi o jeden samotný právny vzťah a ak od žalovaného požaduje primerané finančné zadosťučinenie, ide o druhý právny vzťah a tieto dva právne vzťahy sa nijako navzájom neovplyvňujú, okrem toho, že majú prvotný základ v tom istom právnom úkone, z ktorého okrem vyššie uvedených dvoch právnych vzťahov môže vyplývať množstvo ďalších, najmä zodpovednostných právnych vzťahov. Svojou podstatou súd prvej inštancie svojim postupom ako keby svojvoľne kompenzoval nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie proti pohľadávke žalovaného proti žalobkyni z titulu jej dlhu. Zákon o ochrane spotrebiteľa nepozná štruktúru obdobnú § 13 ods. 1, ods. 2 OZ, lebo je založený na úplne iných princípoch a sleduje úplne iné ciele, ako ochrana osobnosti podľa OZ. Nepravosť tohto záveru bije do očí o to viac, ak sa pozrieme na vývoj zákonnej úpravy inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Po 9.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa, alebo osobitnými predpismi, akúkoľvek požiadavku na ujmu, alebo hoci aj len hrozby ujmy zákonodarca z normy vypustil. Zo spotrebiteľského práva vo všeobecnosti vyplýva, že nároky spotrebiteľov na určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov, neplatnosti alebo neexistencie zmlúv, vydania bezdôvodného obohatenia, náhrady škody a iné, ak prichádzajú do úvahy, nie sú nijako závislé na tom, či spotrebiteľ má, alebo nemá voči veriteľovi dlh. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobkyňa sa nedomáhala ochrany svojich práv v jednom konaní, ale iniciovala ich niekoľko, minimálne 4, a to sp.zn. 11C/40/2014, 15C/40/2014, 28C/312/2014, 29C/350/2014). V nadväznosti na každé ukončenie konania si opäť samostatne uplatňuje nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Ak je účelom zadosťučinenia nahradenie diskomfortu, ktorý spotrebiteľ by mal v súvislosti s uplatnením práva na súde zažívať, potom je namieste otázka, či multiplikovanie sporov a rozdrobovanie do viacerých rovnako znamená, že sa má multiplikovane poskytovať resp. vôbec či má takto vznikáť primerané finančné zadosťučinenie. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil napádaný rozsudok ako vecne správne rozhodnutie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 379 až § 381 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli súdu ako aj na webovej stránke.

8. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení účinnom od 10.06.2013, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto

konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Ako na to správne poukazuje žalobkyňa, aj z hľadiska historického vývoja znenia ust. § 3 ods. 5 je zrejmé, že zákonodarca nikdy nepodmieňoval vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie preukázaním existencie ujmy spotrebiteľa. V zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. účinného do 09.06.2013 postačovala existencia hrozby ujmy, s účinnosťou od 10.06.2013 vzniká nárok na primerané finančné zadosťučinenie už samotným porušením práva, resp. povinnosti zo strany dodávateľa, ktoré bolo konštatované súdom.

10. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

11. A tak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

12. Je nesporné, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17C/40/2014 žalobkyňa úspešne uplatnila nárok voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky - dojednanie o poplatku za možnosť odkladu splátok. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 17C/40/2014-58 zo dňa 13.08.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/294/2014-119 zo dňa 26.05.2015 určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky v zmysle § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 17C/40/2014-187 zo dňa 21.11.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/45/2017-203 zo dňa 25.07.2017 zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 215,75 Eur žalobkyňi, ktoré žalovaný získal plnením zo strany žalobkyne na základe neplatného právneho úkonu - dohody o poskytnutí služby - možnosti odkladu splátok. Súd tiež konštatoval, že žalovaný neprijateľnú podmienku používa aj naďalej, hoci už bolo vydané množstvo právoplatných rozhodnutí o neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky.

13. Žalobkyňa sa v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 17C/40/2014 úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

14. Pokiaľ ide o argumentáciu súdu prvej inštancie, podľa ktorého si žalobkyňa neplnila svoje povinnosti zo zmluvy a doposiaľ nesplatila ani istinu úveru, toto pre posúdenie existencie uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je právne relevantné. Zákon o ochrane spotrebiteľa nepodmieňuje vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie splnením si zmluvných,

zákonnych povinností spotrebiteľom. Žalovanému nič nebráni domáhať sa voči žalobkyni zaplataenia nárokov zo zmluvy, istiny úveru, prípadne nárokov vyplývajúcich z porušenia práva, ako napr. úrok z omeškania a pod..

15. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného o iniciovaní viacerých samostatných konaní žalobkyňou odvolací súd konštatuje, že primerané finančné zadosťučinenie patrí za každé porušenie práva spotrebiteľa, resp. povinnosti dodávateľa, nie je limitované skutočnosťou, že spotrebiteľovi už bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému v súvislosti s inou spotrebiteľskou zmluvou. Prípadné konanie spotrebiteľa, ktorý si uplatňuje samostatnými žalobami nároky na primerané finančné zadosťučinenie v súvislosti s jednotlivými zmluvami nemožno označiť za zneužitie práva. V tomto spore súd vychádza zo skutkových okolností týkajúcich sa výlučne jedného konkrétneho predmetného úverového vzťahu, v ktorom bola žalobkyňa v postavení spotrebiteľa. Z podania žalovaného nevyplýva, že by si žalobkyňa opakovane uplatňovala nárok na primerané finančné zadosťučinenie v súvislosti s porušením práv žalovaným v rámci zmluvného vzťahu založeného zmluvou o G. zo dňa XX.XX.XXXX.

16. Za primerané okolnostiam veci v danom prípade odvolací súd považuje finančné zadosťučinenie vo výške 100 Eur. Táto suma zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako žalobkyni poskytnutú satisfakciu ako spotrebiteľke a tiež ako odmenu pre žalobkyňu, ktorá iniciovala konanie voči dodávateľovi, ktorý sa dopustil porušenia jej spotrebiteľských práv. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného ako dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov (k recidíve žalovaného porovnaj rozsudky KS v Prešove, č.k. 1Co/4/2017-73 zo dňa 28.06.2017 a č.k. 3Co/55/2017-197 zo dňa 12.09.2017, ako aj č.k. 19Co/25/2017-72 zo dňa 16.03.2017).

17. Používanie neprijateľných poplatkov je v demokratickej spoločnosti neakceptovateľné. Poplatky navyše skresľujú skutočnú výšku úveru. Do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. i) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Tiež Rozsudok OS Trenčín z 24.5.2017 č.k. 23C/207/2016-48 „, V zmysle tohto rozsudku sa celkovou výškou úveru myslí suma, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené(rozsudok OS Trenčín z 24.5.2017 č.k..23C/207/2016-48)“. V rámci konania vedeného na Okresnom súde Prešov č.k. 17C/40/52014 bolo konštatované, že v zmluve uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným bola uvedená výška úveru 1500 Eur, žalovaný však reálne žalobkyni poskytol sumu 1284,25 Eur, keďže poplatok vo výške 215,75 Eur za odklad splátok (ktorá podmienka je právoplatne judikovaná ako neprijateľná) si započítal už pri uzavretí zmluvy.

18. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na všeobecnom súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a finančné zadosťučinenie vo výške 100 Eur je primerané, súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobkyni - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

19. Za daného stavu odvolací súd rozsudok postupom podľa § 388 CSP zmenil v zamietavom výroku čiastočne tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 Eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej zamietavej časti rozsudok potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

20. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V záujme spravodlivého rozhodnutia o trovách konania, v ktorom rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu, zákon č. 99/1963

Zb. Občiansky súdny poriadok v ust. § 142 ods. 3 umožňoval súdu, aby len čiastočne úspešnému účastníkovi priznal plnú náhradu trov konania; základná sadzba tarifnej odmeny advokáta sa v takom prípade vypočítala z výšky súdom priznaného plnenia.

21. Nový procesný poriadok, ktorý je potrebné aplikovať na rozhodovanie o trovách predmetného konania podľa § 470 ods. 1 CSP obdobnú úpravu neobsahuje.

22. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

23. Požiadavka na spravodlivé rozhodnutie súdu v zmysle čl. 2 ods. 1 CSP i v časti trov konania si podľa názoru odvolacieho súdu vyžaduje, aby súd v takomto type sporov naďalej (i po 30.06.2016) prihliadal na skutočnosť, že výška priznaného plnenia nezávisela od žalobkyne, ale od úvahy súdu.

24. Samotný úspech strany v konaní nie je možné hodnotiť mechanicky len porovnaním toho, akú sumu si ako primerané finančné zadosťučinenie žalobkyňa uplatnila podanou žalobou a aká suma jej bola v konečnom rozhodnutí priznaná. Hodnotenie úspechu v konaní by malo byť prísne individuálne s prihliadnutím na konkrétnu právnu úpravu vzťahujúcu sa k samotnému uplatnenému nároku ako aj na všetky relevantné okolnosti prípadu. Pri mechanickom prístupe k hodnoteniu úspechu v konaní by veľmi jednoducho mohlo dôjsť k porušeniu základného princípu, na ktorom stojí civilné sporové konanie. Preto je potrebné vykladať ust. § 255 ods. 1 CSP práve v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania.

25. Pre absenciu výslovnej právnej úpravy v novom procesnom poriadku je uvedený postup možný v zmysle čl. 4 ods. 2 CSP, keď neodporuje princípom, na ktorých je Civilný sporový poriadok založený.

26. V predmetnom konaní sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplata prmeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že takýto nárok žalobkyne vznikol a jej žaloba bola dôvodná. Žalovaný je osobou zodpovednou za protiprávny zásah do spotrebiteľských práv žalobkyne a je povinný uhradiť žalobkyňi primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v dôsledku jeho protiprávneho konania. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že žalobkyňa bola v konaní úspešná, účinne sa domohla ochrany svojich práv. Žalobkyňa si uplatnila nárok na finančné zadosťučinenie v sume 215,75 Eur. Stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia v danej veci však záviselo od úvahy súdu. Spravodlivému usporiadaniu vecí preto zodpovedá len také rozhodnutie, kedy žalobkyňi bude priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

27. Konkrétna výška náhrady trov konania sa v danom prípade odvíja od súdom priznanej sumy, nie od sumy uplatnenej žalobou.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).